

[Mimi Jakobsen]

hvilken som helst avis kan læse om hr. Bertel Haarders meget aktive indsats for.

CD har meget tit indgået kompromiser med andre partier. Vi har ikke følt, at man kan fungere i dette folketing uden at bøje af, men jeg må nok sige, at med den aktive modstand mod styrelsesloven, som venstre, ikke mindst hr. Bertel Haarder, har ført sig frem med, er det skuffende, at man netop på det kulturpolitiske område i den grad har solgt sig selv i et regeringssamarbejde, som CD i øvrigt sætter pris på og i hvert fald vil give endnu et par chancer.

Nå, alligevel er der jo ikke grund til at betvivle, at partiet venstre fortsat er enig i denne sag. Spørgsmålet er så, hvor langt vi med disse synspunkter, der ligger i forslaget, vil kunne trænge ind i andre partiers rækker, først og fremmest naturligvis i socialdemokratiet. Jeg er ganske overbevist om, at mange socialdemokrater er enige med CD i, at de meget, meget demokratiske beslutningsprocesser, der er indeholdt i den gældende lov, ikke styrker fagkyndigheden, ikke styrker eller forbedrer arbejdsmiljøet, arbejdsklimaet på uddannelsesinstitutionerne og ikke er til gavn for en stor del af de studerende eller en stor del af lærerne, der jo tit nok har klaget over det overhåndtagende møderi.

Jeg har tidligere ved behandling af dette forslag refereret til den utilfredshed, der eksisterer bl. a. hos lærerne. Nu talte ministeren om, at institutionerne enstemmigt havde bedt om at få ro omkring styrelsesloven. Ministeren bemærkede dog også, at der rent faktisk havde været en del uro, og det tror jeg man er nødt til at tage alvorligt. Sidst har rektor Morten Lange, som er rektor for Københavns universitet, i en kronik i Erhvervsbladet den 17. januar 1979 peget på svagheder i den gældende styrelseslov, hvor det igen er spørgsmålet om, at nogle minoritetsgrupper indgår en eller anden mesalliance og derigennem forhindrer en fornuftig styring og et fornuftigt samarbejde. Jeg håber, at disse forhold efterhånden må gøre indtryk også i socialdemokratiet.

Vi har mere end nogen sinde brug for højt kvalificerede kandidater fra vore læresteder; derfor må fagkyndigheden styrkes, mødetiden må nedsættes, og de ikke-fagkyndiges medbestemmelse må reduceres i overensstemmelse med de tanker, der ligger i

forslaget. Naturligvis skal de studerende være medbestemmende om deres daglige forhold. Men det kan ikke være meningen, at det er studerende, der med få måneders anciennitet i det pågældende fag skal være med til at bestemme, hvad faget skal gå ud på, og hvem der skal undervise dem. Det har de studerende ingen mulighed for at bedømme, det er en narresæt.

Med hensyn til fremskridtspartiets forslag kan jeg stort set holde mig til mine bemærkninger ved de sidste behandlinger af det forslag, det er jo også en uændret genfremsættelse. Efter min mening er fremskridtspartiet meget enig med os andre i, at fagkyndigheden skal styrkes. Jeg mener fortsat, at man har grebet det forkert an. Man kan fremme denne udvikling på to måder. Enten kan man beskære repræsentationerne for de ikke-fagkyndige i de organer, det drejer sig om, eller man kan flytte beslutningsprocesserne fra de organer til andre organer og så bibeholde den repræsentation, som de studerende og de ikke-fagkyndige har. Vi har valgt den sidste løsning og tror, den er bedst. Fremskridtspartiet har valgt den første. Jeg håber, at vi, som vi plejer at sige, under udvalgsarbejdet kan få koordineret disse synspunkter.

Med hensyn til fremskridtspartiets tanker om, at det teknisk-administrative personale ikke skal være repræsenteret overhovedet, finder jeg, det er forkert. Jeg mener heller ikke, at det teknisk-administrative personale skal være med til at fastlægge overordnede mål for et studium, det er ikke det, de skal beskæftige sig med, men givet er det, at de selvfølgelig også skal have medindflydelse på deres egne daglige forhold.

Må jeg ikke til sidst sige til fremskridtspartiet – jeg har fremhævet det før –: fremskridtspartiet gør det svært for os andre at give tilslutning til deres forslag, i og med at man anvender det ordvalg, man anvender i bemærkningerne til lovforslaget. Jeg synes, fremskridtspartiet, som nu også efterhånden er blevet 5 år gammelt, må være modent nok til, at man kan afstå fra at bruge det sprog, som man hævder folket taler. Jeg kender meget få, der taler om »fuskerdilettantokrati« eller »massemedieoppustede såkaldte ungdomsoprør«. Sådant nogle mennesker omgås jeg altså ikke – det er muligvis min fejl. Jeg